

De onderpresteerder als *succesvolle leerling*

IN HET VORIGE NUMMER VAN SIGNAAL STOND DE EERSTE HELFT VAN HET VERHAAL VAN ILSE REIJGWART ALS ONDERPRESTEERDER. ZIJ VERTELT DAARIN OVER HAAR LEVEN TOT EN MET DE LAGERE SCHOOL. IN DIT NUMMER GAAT HET VERHAAL VERDER. ILSE BESCHRIJFT ZICHZELF ALS EEN ONDERPRESTEERDER VAN HET MEEST LASTIG TE HERKENNEN SOORT: DE SUCCESVOLLE LEERLING. DAT SUCCES DIENDE ZICH VOOR HET EERST AAN IN DE BRUGKLAS.

In de brugklas kreeg ik opeens de slinger van leren te pakken. Ik hoorde tot de besten van de school. Toen kon niemand meer om de keus voor het gymnasium heen. Mijn ouders vroegen de mentor of dat echt de beste keus was. Ze zagen mij thuis voornamelijk creatief bezig. Ze vroegen zich af of ik daar wel tijd voor over zou houden.

Het antwoord was: "dit moet u haar gunnen." Mijn ouders gunden me het gymnasium zeker, maar nog meer gunden ze mij dat ik gelukkig zou zijn. Ze zagen niet dat ik al heel lang en heel ver van mezelf verwijderd was. School was erg saai. In leren had ik niet veel plezier. De puberteit sloeg toe, en ik voelde me steeds meer gevangen. Met de kennis van nu zou ik zeggen, dat ik een depressie had.

De enige manier om me voor eventjes fijn te voelen, was zo hoog mogelijke cijfers te halen. Als ik weer een acht, een negen of een tien terugkreeg, voelde ik me voor eventjes geweldig. Maar dat duurde nooit lang. Het werd een soort verslaving. Ik schaamde me ervoor dat ik die cijfers nodig had.

Dus deed ik er altijd onverschillig over. Dat was wel een spagaat.

Mijn huiswerk was altijd snel af. Om op mijn stoel te blijven zitten, breide ik tijdens mijn huiswerk de ene trui na de andere. Mijn ouders betaalden dat allemaal, en met vreugde. Ze waren ook trots op me. Op wat ik allemaal maakte en op mijn cijfers.

Na het huiswerk zat ik te lezen of ik handwerkte verder. TV heeft me nooit geboeid. Popmuziek ook niet. Ik zat op pianoles, maar daar bakte ik weinig van. Men zei dat ik amuzikaal was. Dat hielp ook niet. Ik zat altijd wel op een sport, maar ik deed maximaal twee jaar hetzelfde. Dan wisselde ik weer. Ik ben dus nergens echt goed in geworden. Of het moet zijn in

zeilen. Mijn broer en ik hadden een boot. Wij voeren bij voorkeur met harde wind. Ik hing vooral buitenboord, in de trapeze. Dan voelde ik me net of ik vloog. Omdat ik zoveel tijd over had en op het oog zo vrolijk was, was het ook logisch dat ik vaak in de winkel van mijn ouders speciaal voor mij. Maar ik vond er niets aan. Ik had liever iets voor mezelf gedaan.

Zo leefde ik als het ware onder een grijze deken. Ik kwam totaal niet uit de verf. Je zou kunnen zeggen dat ik schoolvoorbeeld was van wat Alice Miller iemand met een schijn-ik¹ noemt. Vrienden had ik ook nauwelijks. Ik was heel eenzaam.

Uiteindelijk was ik mezelf grondig kwijt en wilde ik getest worden. Ik kwam terecht bij een vrouwelijke psychologe die mijn ouders werd aangeraden door vroegere burens. Ik moest toen op het gymnasium kiezen voor alpha of bèta. En verder wilde ik wel eens weten wie ik wàs, en waar mijn talent nou zat.

Ik heb haar alles over mezelf verteld, zoals ik nog nooit iemand in vertrouwen genomen had. Ze heeft mijn vertrouwen heel erg beschaamd. De uitslag die aan mijn ouders werd meegedeeld: uw dochter is heel erg slim. Ze

"In de brugklas kreeg ik opeens de slinger van leren te pakken. . ."

mag haar IQ niet weten, want dan gaat ze naast haar schoenen lopen. Overigens werd deze uitslag alleen aan mijn ouders gegeven. Ik, toen toch al 16, mocht niet bij het gesprek zijn. Mijn vraag bij de test was ook of ik later beter iets met mijn cognitieve kant kon doen, of met mijn artistieke. De psychologe: artistiek ben je helemaal niet, dat is gewoon handwerken, niet oorspronkelijk, alleen maar een vaardigheid. Dus het advies was: alpha op school en een taal studeren.

¹ Het drama van het begaafde kind. Op zoek naar het ware zelf. Oorspronkelijk uitgegeven in 1979 en vele malen herdrukt.

De onderpresteerder als *succesvolle leerling*

"Ik hoop dat
dit verhaal een
spiegel is
voor wie
dit leest . . ."

Dat heb ik gedaan... Echter: ik heb nooit mijn draai kunnen vinden.

Niet in mijn vakkenpakket:

ik moest het enige vak waar ik lol in had en waar ik supervoed in was, laten vallen (wiskunde). Niet in mijn studie en niet vaak in mijn werk... tot nu toe dan. Want als ondernemer kan ik mijn werk zelf gestalte geven.

De meeste pijn uit mijn jeugd heb ik intussen wel verwerkt. Vooral via het alternatieve circuit, met name energetisch werk. Ik deed zelfs een hele healingopleiding en had een aantal jaren een praktijk. Alleen op een paar restjes oud zeer krijg ik niet gemakkelijk grip. Daarom heb ik kortgeleden een diepgaande persoonlijkheidstest gedaan. Iets later deed ik die nog eens dunnetjes over in een training die ik volgde.

Raad eens wat? Beide keren komt eruit dat creativiteit en Innerlijk Weten mijn kernkwaliteiten zijn. Ik ben een Artiest en een Creator op alle vlakken. Dus die psychologe, die mijn hele toekomst bepaald heeft en mijn puberteit verder vergald.... had ook nog eens ongelijk! Niet mijn cognitieve kant (intellect) is het belangrijkste, maar mijn creatieve kant en mijn intuïtie.

Mijn ouders hadden dat aardig goed gezien, toen ze voor de keus stonden om mij al dan niet naar het gymnasium te laten gaan. Al denk ik niet dat ze er goed aan hadden gedaan een ander schooltype voor mij te kiezen. Het ging nu al zo gemakkelijk.

Misschien wel een andere school. Want de plaatselijke RSG was nou niet het toonbeeld van een warme school met betrokken leraren. Laat staan dat er uitdaging was op creatief gebied. Wat me tot nu toe tegengehouden heeft in het leven, zal na dit verhaal ook wel duidelijk zijn. Een diepe overtuiging bij alles: 'het mag niet'. Typisch iets voor de brave, zich aanpassende onderpresteerder, toch?

Wat me nu nog rest, is die overtuiging en de neiging tot onderpresteren definitief los te laten. Dat moet lukken, met al die spiegels die ik in mijn werk tegenkom!

Ik hoop dat dit verhaal een spiegel is voor wie dit leest. Dat ouders die hier iets in herkennen, ook zelf in proces komen. Zodat zij hun kinderen kunnen ondersteunen vanuit innerlijke kracht en zonder projecties.

Dit verhaal wordt vast nog verder vervolgd. Als het spectaculair wordt, zal ik dat delen op mijn website of in Signaal. Belooft!

**Reacties? Herkenning?
Vragen? Mail me op
info@wijkkunnenmeer.nl**

Ilse Reijgwart
www.wijkkunnenmeer.nl